

Hồi Thứ Hai Mươi Một

ĐẠ CHIẾN TRONG THUNG LŨNG

Ánh trăng mười bốn sáng lồng lộng, giữa trời xanh tỏa ánh sáng xuống vạn vật đang im lìm trong giấc ngủ.

Đã hai ngày qua, Trầm Kha cứ nằm vùi trong khách sạn nơi thị trấn cách Thiếu Lâm đại tự hơn hai mươi dặm về phía Nam với mục đích dò la tin tức một cách rõ ràng hơn về ngôi đại tự này. Rồi đêm nay, chàng quyết định đến ngôi chùa của môn phái dẫn đầu của võ lâm đang chắt chứa một âm mưu đen tối, một mưu đồ khổng lồ chế võ lâm.

Nhưng khi chàng vừa đi được mười dặm đường bỗng nghe một tiếng hú vang lên lạnh lốt. Tiếng hú này vang lại từ một thung lũng cách hơn hai dặm về phía tả nơi chàng đứng.

Lập tức, Trầm Kha phóng người về hướng có tiếng hú ấy. Khi đến ven thung lũng đang chìm đắm giữa đêm khuya lặng lẽ, hoang vu, chàng nhìn thấy rải rác dọc vòng ngoài của thung lũng, có nhiều xác chết đã uơ sinh. Nhiều bộ xương trắng hếu không toàn vẹn tay chân phơi bày trên mặt cỏ hay vắt vẻo nơi cạnh khô bụi cỏ, càng tăng thêm vẻ rùng rợn ma quái.

Trầm Kha nhẹ nhàng tiến vào giữa thung lũng. Nhưng tiếng hú đã dứt. Rừng khuya lại chìm trong yên lặng. Chàng đang hoang mang bỗng có tiếng phản phật từ xa vọng tới. Với khả năng thính giác của Trầm Kha, chàng đã biết rõ kẻ ấy còn cách nơi này trong vòng một dặm và đang tiến lại phía chàng. Trầm Kha vội ẩn người vào một tàng cây cổ thụ để tiện quan sát.

Hai bóng đen này là một người đàn ông và một người đàn bà. Cả hai đều hình dung cổ quái. Người đàn ông cao ngất ngưỡng như cây tre già, đôi mắt ti hí nhưng sáng ngời, lưỡng quyền cao, nước da tái mét. Người đàn bà vừa béo, vừa lùn, thân hình cục mịch, miệng vừa dài vừa nhọn, thật xấu xí, hình dạng dị hình.

Vừa trông thấy hai người này, Trầm Kha giật mình tự hỏi:

- Âm Dương Ma từ miền tuyết lạnh của dãy Bạng sơn sao lại đến nơi này? Hơn nữa, võ công của đôi vợ chồng này thuộc vào hàng thượng thừa mà lại vắng gần Thiếu Lâm đại tự để làm gì?

Chàng đang mải mê suy nghĩ bỗng nghe tiếng đàn ông lên tiếng nhưng giọng lí nhí và riu riu rất khó nghe:

- Chẳng lẽ địch nhân đã lìa xa nơi này?

Bỗng người đàn bà chặn lời: - Có người tới kìa!

Tức thì hai người liền vội núp sau một lùm cây thì đã có bóng một người con gái vun vút đi tới.

Tiếng nói oang oang như lệnh võ, người đàn bà lên tiếng:

- Đứng lại!

Tức thì bóng người con gái dừng lại đưa mắt nhìn hai người này rồi cất giọng hỏi:

- Nơi này là rừng hoang đất trống, nhị vị chặn bản cô nương lại là có ý gì?

Trầm Kha theo dõi cuộc diện bối nói thầm:

- Ủa! Tại sao Ngọc Nữ cô nương giữa đêm khuya cũng lò dò đến đây để làm gì, lạ thật!

Chàng chưa biết giải đáp ra sao thì nghe tiếng người đàn bà đã vang lên:

- Trước khi người vào thung lũng này, chắc hẳn người đã gặp thấy những thân ma xương trắng chứ gì?

Người con gái này chính là Ngọc Nữ cô nương, nàng liền đáp:

- Ta đã thấy thì sao?

- Điều đó chứng tỏ kẻ nào bước vào thung lũng này là vào cấm địa của Âm Dương Ma.

Một chuỗi cười trong trẻo vang lên và Ngọc Nữ cô nương đáp:

- Thật buồn cười cho đôi vợ chồng dị tướng. Có lẽ miền tuyết lạnh quá băng giá nên bọn người chui vào đây chiếm đất xí phần chăng?

Âm Dương Ma nhìn nhau hậm hực. Người đàn bà bước tới, mắt chớp như sao, cất giọng ồ ồ:

- Tiện tì, người lấy tư cách gì dám hỏi vặn mĩa mai ông bà đây. Mây sắp chết đến nơi rồi đó con ạ!

Lời vừa dứt, mụ ta vung tay chộp nhẹ vào vai Ngọc Nữ cô nương, nhưng bỗng nhiên tái mặt, nhảy lùi ba bước. Một luồng ám lực êm nhẹ, từ thân người Ngọc Nữ cô nương xông ra hất ngược bàn tay mụ ta, khiến mụ ta có cảm giác như tấn công vào một bức tường vô hình rất kiên cố. Mụ ta giật mình kinh hãi, lùi lại, đưa mắt nhìn ra bốn phía chung quanh chẳng có một bóng người, ngoài nàng thiếu nữ tuyệt đẹp đứng sừng sững trước mặt.

Mụ ta tự hỏi:

- Chẳng lẽ con tiện tì này lại có hộ thân cương lực hay sao? Không thể như thế được. Với số tuổi này, dù hẳn được tập luyện từ lúc mới biết đi thì cũng không thể đạt được đến mức ấy.

Nhưng sự thật vẫn không chối cãi được.

Vốn là tên ma đầu khét tiếng vùng tuyết lạnh của dãy Bạng sơn, nên đã nhiều kinh nghiệm trải đời, mục ta biết ngay là đã gặp phải một đối thủ đáng sợ.

Ngay cả Trầm Kha ngồi ẩn trên tàng cây cổ thụ cũng phải kinh ngạc:

- Thật không ngờ công lực của Ngọc Nữ cô nương lại đạt đến mức ấy.

Người đàn ông cao ốm không biết nàng là ai nên cũng tiến tới đứng sát bên người đàn bà, trợn mắt quát như sấm vang:

- Tiện tỳ, ngươi là ai? Đến đây để làm gì?

Ngọc Nữ cô nương cười nhạt đáp:

- Ngọc Nữ cô nương các ngươi có nghe đến danh bao giờ chưa?

Cả hai vợ chồng nhìn nhau lắc đầu:

- Hậu sinh khả úy.

- Biết thế là phải.

Nhưng người đàn ông quát lên:

- Tiện tỳ, ngươi đã biết chúng ta là ai rồi chứ?

Nàng nhếch mép cười gằn:

- Dị hình phụ phụ...

Người đàn ông chận lời:

- Bậy! Âm Dương Ma, hùng cứ miền Bạng sơn. Dẫu nhà ngươi không hỏi chúng ta cũng nói cho biết để rồi ngươi cùng chung số phận như những thầy ma ngoài ven thung lũng cũng khỏi ân hận. Lão phu đây là Dương Ma Phi Ngự Tán.

Người đàn bà liền nói tiếp theo lời:

- Còn mục đây là Âm Ma Hoa Nương Tử.

Ngọc Nữ liền nói:

- Chưa gặp chứ nhìn qua dị tướng của hai ngươi thì cũng biết ngay mà.

Nghe nàng nói vậy, đôi vợ chồng Âm Dương Ma lại lộ vẻ thích chí, bước lên ba bước hãnh diện nhìn nàng nói lớn:

- Té ra nhà ngươi cũng nghe đại danh của chúng ta à? Vậy nên liệu mà xử lý bằng cách nói cho chúng ta nghe lý do tại sao ngươi tới đây?

Ngọc Nữ vẫn phớt tỉnh nói:

- Bản cô nương muốn đi đâu, đến đâu thì mặc lòng, tại sao bọn ngươi dám chận đường làm phiền phức cô nương như thế này. Hãy khai mau, nhiệm vụ của hai ngươi làm gì nơi đây?

Đã không trả lời câu hỏi mà còn hỏi ngược lại, nên Âm Dương Ma tức giận quát ầm lên:

- Con tiện tỳ hãy coi đây!

Dứt lời, mũi đã hoa quyền tấn công vào ngực Ngọc Nữ với một đường quyền sát thủ. Đường quyền của Âm Ma xé gió vù vù, đồng thời tỏa ra một luồng hơi lạnh như băng tuyết.

Ngọc Nữ cô nương tuy đã vận dụng hộ thân cương lực để bảo vệ cho mình song vẫn không dám coi thường, vội vàng thủ hai tay trước ngực và buông một chưởng để chống lại.

Hai luồng chưởng chạm nhau gây nên những tiếng nổ ‘lách tách’ rồi cùng tan biến trong vô hình. Ngọc Nữ nhún chân nhảy vọt ra sau mấy bước để phòng tránh đòn thứ hai tấn công tiếp theo.

Âm Ma Hoa Nương Tử vừa chạm với công lực thâm hậu của nàng thiếu nữ đẹp như tiên nga đã thất sắc la lớn:

- Lợi hại thật! Như thế này ắt hẳn là con tiện tỳ này cố ý xâm nhập Thiếu Lâm đại tự rồi!

Nghe mũi ta nói thế, Ngọc Nữ liền hỏi:

- Nếu vậy vợ chồng người làm phạm sự canh gác?

Âm Ma Hoa Nương Tử đáp:

- Ta giúp cho họ để sau này cùng chia giang sơn võ lâm.

- Như vậy là bọn người đáng chết!

- Đừng phách lối, con tiện tỳ.

Không thể nhịn được nữa, Ngọc Nữ quát to:

- Hãy xem đây!

Dứt lời, ngọc chưởng vung ra, hai luồng âm chưởng âm thầm phủ trùm Hoa Nương Tử.

Thấy thế Dương Ma cũng gầm lên:

- Tiện tỳ muốn chết!

Tức thì hai luồng chưởng nhất thời đều tung ra tấn công cùng một lúc.

- Bùng! Bùng!

Một âm, một dương gặp nhau, nên hai loại chưởng phong này gây nên hai tiếng nổ càn quét cả cây đá chung quanh một vùng.

Hai người đều thối lui hai bước mới đứng vững.

Âm Dương Ma là hai tay hung thần khét tiếng trong phái hắc đạo, mỗi người có một tuyệt kỹ riêng. Dương Ma có ‘Cương thiên công’, Âm Ma có ‘Nhu nguyệt công’. Hai người một cương một nhu, một hàn một nhiệt, âm dương tương khắc, lợi hại vô cùng. Nếu cả hai cùng phối hợp tấn công cùng một lượt, thì âm dương tương trợ, hiện thời ở trong giang hồ khó có kẻ đối địch chịu nổi quá ba chiêu.

Ngoài ra Hoa Nương Tử lại có ‘Băng châu liên hoa’, một loại ám khí độc dữ nổi tiếng nhất. Xưa nay bao nhiêu cao thủ trong hắc đạo đều nể sợ vợ chồng ma đầu này.

Ngọc Nữ cô nương tuy biết hai người ấy chẳng phải tay vừa, song tự tin vào bản lãnh của mình. Hơn nữa, lúc này cũng không thể thối lui nếu muốn hoàn tất mục đích của mình. Vì vậy nàng hét lớn:

- Tại sao vô cớ hai người lại gây sự cùng bản cô nương?

Âm Ma Hoa Nương Tử tiến lên nói cùng Ngọc nữ:

- Đâu phải không duyên cớ! Vì người xâm nhập vùng cấm địa này nên phải chết!

- Bọn người làm tay sai mà phách lối quá.

- Không kẻ nào thoát khỏi tay chúng ta nếu chúng ta muốn tiêu diệt.

- Vậy kẻ sai khiến bọn người là ai?

- Người không được quyền biết!

- Thiếu Lâm đại tự là nơi sào huyệt của bọn chúng bay phải không?

- Điều này không phải!

- Chứ tại sao bọn người canh giữ?

- Chúng ta chỉ tạm giữ trong một thời gian thôi!

- Để làm gì?

- Ta đã nói người không được biết!

- Vậy bản cô nương sẽ buộc bọn người phải khai!

- Hay lắm! Con tiện tỳ, hãy thi thố tài nghệ của người xem sao!

Dứt lời mụ ta liền đẩy ra hai ngọn ‘Nhu nguyệt công’ tấn công vào Ngọc Nữ.

Ngọc Nữ cũng lập tức đẩy song chưởng đối công. Chưởng lực của nàng cũng là âm nhu chưởng nên hai chưởng lực gặp nhau rồi quyện thành một ngọn gió lốc cuồn cuộn rít lên kéo lốc ra xa, xô dạt một hàng cây ngã đổ.

Qua một chưởng đối đầu đối ứng, đôi bên đều cảm thấy e dè.

Vừa mới dứt chưởng đầu, Ngọc Nữ cô nương còn đang kinh ngạc trước công lực thâm hậu của Âm Ma Hoa Nương Tử thì Dương Ma cũng hét lên một tiếng:

- Hãy thử tiếp chiêu của Dương Ma!

Lập tức Dương Ma và Âm Ma cùng phát chưởng, tung ra cùng một lúc. Ngọc Nữ thấy khí thế hùng hậu của đối phương cũng liền tung ra hai chưởng chia ra hai nơi đánh vào Dương Ma và Âm Ma.

Mãi miết theo dõi trận đấu đến lúc này Trầm Kha lo thầm:

- Đôi vợ chồng đại ma đầu này mà hợp chưởng chắc là Ngọc Nữ cô nương khó lòng tránh khỏi nguy hiểm. Hơn nữa, sự việc giữa đêm khuya mà nàng đến đây hẳn là có sự quan trọng khẩn thiết. Vậy ta phải hợp cùng nàng mới áp chế vợ chồng tên ma đầu này mau chóng được.

Trong khi đó, chưởng lực của đôi bên cùng phát ra với mười thành công lực, khí thế như sấm sét, sức mạnh như thác đổ mưa nguồn, lúc chạm nhau tất thế nào cũng có một bên bị trọng thương hay bỏ mạng.

Trong khi luồng chưởng đang cuộn cuộn ào tới, tánh mạng đôi bên như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có tiếng thét sang sảng:

- Hãy dừng tay!

Một bóng xám như cánh đại bàng từ tàng cây cổ thụ cách đó hơn năm trượng sà xuống nhẹ nhàng như đứng trên mặt đất không tí bụi bay.

Đôi chân vừa chấm đất, hai cánh tay cũng hất lên, tức thì một làn sáng xám, mạnh như vũ bão, cuộn cuộn xẹt thẳng vào ba người.

Ngọc Nữ cô nương và Âm Dương Ma cùng giật mình kinh sợ. Cả ba đều là những tay bản lĩnh cao siêu tốt bụng, đang triển lực tấn công nhau, cũng phải lập tức thu hồi, nhảy dang ra đưa mắt nhìn người mới xuất hiện.

Người mới hiện này ra là một trang thanh niên áo xám với chiếc nón rộng vành đội sụp che cả khuôn mặt. Người này không ai khác hơn là Trầm Kha.

Làn xám mà chàng vừa tung ra để ngăn cản ba người chỉ là một giải lụa xám dài trên năm thước, chính là giải lụa buộc tóc của chàng thường ngày.

Khi đôi bên cùng thu hồi chưởng lực thì giải lụa xám cũng nhẹ nhàng bay lá lướt trên mặt đất.

Âm Dương Ma lùi lại một bước cùng hét lớn:

- Người là ai? Đêm khuya khoắt đến đây làm gì?

Chàng áo xám Trầm Kha gần tiếng:

- Hai người không phải là người địa phương này nên không có quyền hỏi kẻ khác.

Trong lúc đó Ngọc Nữ cô nương bước đến trước mặt chàng giọng mừng rỡ:

- Trầm thiếu hiệp! Mãi đến hôm nay mới gặp thiếu hiệp.

Trầm Kha chào nàng rồi nói:

- Cô nương như cánh hạc mây ngàn thì làm sao tại hạ tìm gặp cho được.

Nàng nhoẻn miệng cười thật duyên:

- Các hạ vẫn khách sáo mãi.

Trầm Kha xua tay:

- Đâu có! Tại hạ thành thật đấy!

Đôi má nàng tỏa hơi nóng rần rần, nàng hỏi:

- Chính thiếu hiệp đã đại phá Tam Bửu Tự?

Chàng chỉ gật đầu thì Âm Dương Ma cùng hét lên:

- Người phải chết! Người chính là Trầm Kha quỷ kiếm phải không?

Trầm Kha nhìn về phía Âm Dương Ma đáp lời:

- Chính phải! Và gặp ta ở đây bọn người không còn đường về Băng Sơn rồi!

Âm Ma Hoa Nương Tử tức giận nạt lớn:

- Một cõi Băng Sơn ta tung hoành không còn đối thủ. Vậy người cứ thi thố tài nghệ đi chứ đừng phách lối.

Lời vừa dứt là mộ ta liền tung chưởng tấn công ngay.

Ngọc Nữ thấy vậy cũng vội đưa song chưởng ra đỡ.

- Bùng!

Cả hai đều lắc lư thân hình một chập mới đứng vững được.

Ngọc Nữ cô nương liền quát lên:

- Âm Ma, người với ta chưa thanh toán xong nợ tại sao lại bỏ qua cho được.

Âm Ma Hoa Nương Tử liền hỏi:

- Ta nợ gì người?

- Người quên rồi sao?

- Có gì mà quên?

Ngọc Nữ mỉm cười mai mỉa rồi đáp:

- Người vừa mới rồi xỉ vả ta là tiện tì này, tiện tì nợ, như thế đâu dễ bỏ qua được!

- Vậy người muốn gì?

- Muốn người lạy ta xin tha tội!

Âm Ma giãy nảy hét lên:

- Hồn láo! Hồn láo! Hãy xem chưởng của ta đây.

Tiếp theo là một ngọn 'Nhu nguyệt công' âm thầm ập đến tấn công Ngọc Nữ.

Thấy Âm Ma đã ra tay, Dương Ma muốn trợ lực để giải quyết nhanh chóng Ngọc Nữ, nên cũng đẩy theo hai chưởng trợ lực.

Trầm Kha thấy thế vội nhanh nhẹn tuôn ra một chưởng thật mạnh chặn ngang Dương Ma rồi quát:

- Người thật hèn hạ! Có muốn đánh thì cứ giao đấu với ta.

Thế là bốn người chia làm hai cặp song đấu, sát phạt với những chiêu thế thượng thừa.

Một cuộc đấu hi hữu của những tay đại cao thủ võ lâm, đã làm cho một vùng thung lũng phải nổi lên từng đợt cuồng phong cuốn bay cát bụi, làm ngã đổ cây cối chung quanh. Thật là một cuộc ác chiến kinh khiếp.

Tiếng quát khó nghe của Dương Ma Phi Ngự Tán ré lên:

- Hãy ném một chưởng ‘Cương thiên công’ của ta xem sao!

Lập tức Dương Ma Phi Ngự Tán xòe bàn tay to như chiếc quạt, gầm lên một tiếng như tiếng cú rúc lung trời, đẩy tạt ngang một chưởng mạnh như lớp biển dời non.

Một luồng kinh khí đỏ ửng hùng hực tuôn tràn ra, ầm ì như sấm động vang dội liên hồi ở thung lũng, mấy hàng cây gần đó lung lay cành lá ào ào hồi lâu mới yên lặng.

Trầm Kha nổi danh với quỷ kiếm nhưng hiện thời trong tay không có một tấc sắt nên chàng cũng vội ngưng tụ tinh thần, tin tưởng ở nội lực của mình đã được Ngộ Tĩnh đại sư truyền sang, nhưng cũng thận trọng cung tay về phía trước từ từ đẩy chưởng ra nghênh đón.

Hai luồng chưởng lực thuộc loại dương cương, vừa chạm vào nhau đã gây nên một tiếng nổ vang rền, cát bụi tung bay mịt mờ, sức nóng hất ra cách năm trượng vẫn thấy hùng hực như đứng cạnh lò lửa đỏ.

Cả hai người toàn thân lắc lư như con thuyền nhồi sóng rồi lại đứng yên. Song hai dấu chân mỗi người một khác.

Trầm Kha thì chỉ in nhẹ dấu chân trên mặt đất, riêng lão Dương Ma thì hai dấu chân sâu gần hai tấc xuống mặt đất, một giòng máu rỉ ra ở khóe miệng.

Dương Ma đã sử dụng một tuyệt chưởng công phu của bộ chưởng ‘Cương thiên công’ đã đưa tên tuổi của lão ta lên hàng thượng thừa, nay kết quả như thế này khiến lão ma kinh hoảng không ít. Lão không ngờ công lực của chàng thiếu niên này quá sức tưởng tượng. Đây là chưởng pháp mà chàng đã vậy, nếu chàng sử dụng kiếm ắt hẳn lại nguy hiểm cho lão thập phần. Nên lão ta không chần chừ giây phút nào nữa nên liền tung tiếp theo hai chưởng nữa với toàn bộ công lực quyết một mất một còn với đối phương.

Trầm Kha buộc lòng cũng bật luôn hai chưởng nghênh chiến tức thì.

Hai người đứng gần nhau, bốn chưởng đã áp hẳn lại, hít chặt không rời. Bao nhiêu nội lực vận dụng từ châu thân và đan điền đều chuyển hết vào lòng bàn tay. Tuy không đánh mạnh nhưng dùng sức đến mức tối đa. Kinh lực từ lòng bàn tay đôi bên tuôn ra tiếng kêu vu vu làm bật tung cả đất cát và rung động cây cối ở gần. Đôi vai hai người càng run lên từng hồi, các khớp xương kêu lách cách không ngớt.

Trong khi đó Âm Ma Hoa Nương Tử và Ngọc Nữ cô nương cũng đang vui say trong trận đấu.

Tiếng hét rền vang của Âm Ma vang lên:

- Hay lắm! Quả nhiên hậu sinh khả úy! Con tiện tì này lại sử dụng ‘Bát hồi chỉ công’ và ‘Vô ảnh băng chưởng’ là hai loại võ công tương khắc với nhau cùng tuyệt tích giang hồ thì lạ thật.

Vừa né tránh Ngọc Nữ cũng đáp lời:

- Đâu có gì lạ!

- Tại sao không?

- Con người có hai tay hai chân thì cũng có thể sử dụng như hai con người được chăng?

- à! Thế ra người gặp được kỳ duyên mới luyện được công phu như thế!

- Trời cao có mắt! Phải có như vậy mới trị được bọn ma đầu như người chứ!

- Hồn láo! Hãy đỡ tuyệt chiêu ‘Nhu nguyệt công’ của mù đây chứ đừng khua môi múa mồm.

Nói xong là mù đẩy song chưởng cực như để tấn công Ngọc Nữ. Nàng cũng không chậm trễ liền tung ra hai ngọn ‘Vô ảnh băng chưởng’ toát ra một sức lạnh buốt xương vô hình nghênh công cùng chưởng lực của Âm Ma.

Nhiều tiếng nổ ‘lốp bóp’ vang lên liên hồi, cả hai đều bị chấn lui ba bước, lão đảo.

Khi thân hình vừa đứng vững, Âm Ma Hoa Nương Tử vội cử song chưởng với toàn bộ chân lực bắn vọt ra, tấn công đối phương ngay.

Ngọc Nữ cô nương không ngờ mù ta lại phục hồi nhanh chóng chân lực đến thế, trong khi nàng còn chưa điều tức chân lực kịp.

Trước áp lực của đối phương, Ngọc Nữ đành nhún người nhích ngang để né tránh chưởng phong của đối phương. Nhưng mù ta là con cáo già ranh rỏi chiến trận nên chưởng này chỉ là hư chiêu để cho đối phương hoảng hốt né tránh, và liền theo đó, mù ta đẩy toàn bộ công lực vào tuyệt chưởng phủ trùm vào Ngọc Nữ.

Biết đã lâm mưu của mù, Ngọc Nữ liền đẩy chưởng hữu chống đỡ chưởng của mù và tả chỉ phóng ra xé gió ập vào tử huyết của mù.

Hai bên đều sử dụng sát chiêu, cực kỳ hiểm nguy, nếu kẻ nào trúng phải tất nhiên bị thương vong. Vì thế, Ngọc Nữ cũng không muốn liều mạng nên đành mượn chưởng phong đập bay ra ngoài hai trượng.

Trong khi đó, Âm Ma Hoa Nương Tử cũng cất mình bay cao vút, thụt lùi lại ngoài hai trượng để tránh chỉ phong khủng khiếp của đối phương. Nhưng vô hình lại tiến sát kề chỗ giao đấu giữa Trầm Kha và Dương Ma Phi Ngự Tán.

Khi thân hình của Âm Ma cũng như Ngọc Nữ chưa kịp đáp xuống thì thân hình của Dương Ma Phi Ngự Tán bỗng bay vút ra xa với tiếng ‘hự’ khô khan đau đớn.

Âm Ma bỗng hét lên như kẻ điên dại:

- Phu quân!

Mụ vừa gào vừa nhào tới ôm lấy Dương Ma đã tắt thở từ lúc nào. Một giòng máu trào ra từ khóe miệng.

Trong khi đó Trầm Kha đang vận công điều tức sau khi bị hao chân lực vì trận đấu nội lực.

Bỗng Âm Ma Hoa Nương Tử hét lên:

- Người phải đền mạng!

Cùng với tiếng hét là một loạt ám khí ‘Băng châu liên hoa’ từ tay mụ bất thần tung ra chớp nhoáng như những đóa hoa kết thành hàng nối tiếp nhau, tỏa ra bốn mặt xẹt về phía Trầm Kha đang ngồi điều công nên khó lòng tránh được.

Bỗng một tiếng hét thanh thót vang lên:

- Con mụ khốn nạn, dám dùng thủ đoạn quá đê hèn!

Ngọc Nữ vừa hét vừa tung tả chương với mười thành công lực để đẩy luồng ám khí qua một bên, đồng thời hữu chỉ liên tiếp sử dụng ‘Bát hồi chỉ công’ phóng liên tiếp vào những đại huyết của Âm Ma.

Vì mụ ta tâm trí rối loạn trước cái chết của phu quân và mọi sự chú ý dồn vào loạt ám khí nên không ngờ Ngọc nữ lại cùng một lúc sử dụng vừa chương vừa chỉ. Do đó, mụ ta không tài nào tránh đỡ trọn vẹn, vì thế hai ngón chỉ xuyên thấu bả vai phải và làm hư cánh tay phải của mụ.

Mụ rống lên mấy tiếng đau đớn:

- Ối chao!

Rồi bất thần vác xác Dương Ma phóng người chạy bay về phía ngoài thung lũng.

Ngọc Nữ cô nương định dóm mình định đuổi theo song phía sau lưng nàng có tiếng gọi khe khẽ:

- Ngọc Nữ cô nương! Nên tội nghiệp cho mụ ta!

Nàng vội dừng bộ lại thì đã thấy Trầm Kha đứng sừng sững bên cạnh từ lúc nào rồi.

Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp vẫn bình an chứ?

Trầm Kha tỏ vẻ cảm ơn nàng. Chàng cất giọng ôn tồn:

- Cảm ơn cô nương đã hết lòng lo lắng cho tại hạ. Ôn này xin ghi tạc vào lòng.

Ngọc Nữ mỉm cười đáp:

- Thiếu hiệp lúc nào cũng khách sáo.

- Đâu có, tại hạ thành thật mà.

- Chắc không?

- Chắc lắm!

Nàng lắc đầu, rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Chứ lúc nãy thiếu hiệp ngồi vận công điều tức rồi... sao ám khí bắn đến, thiếu hiệp không có phản ứng để cho... ‘người ta’ lo sợ hết hồn.

- Vậy thì tại hạ xin lỗi cô nương.

- Thiếu hiệp lại khách sáo nữa rồi.

- Đâu có!

- Có mà!

- Không!

Nàng nghiêng khuôn mặt nhìn chàng nói:

- Vì thiếu hiệp có bao giờ muốn làm thân với... Tôi đâu?

- Có chứ! Song sợ cô nương không thuận cho!

Nàng lộ nét vui mừng:

- Thế thì chúng ta kết làm bạn sanh tử chi giao nhé!

- Vậy càng hay.

Nàng vừa nhìn ánh trăng vừa nói với giọng xúc động:

- Kể từ nay tiểu muội đã có một hiền huynh rồi.

- Hay là ngu huynh được trời ban cho một hiền muội tuyệt vời về mọi phương diện.

Qua một giây phút bàng hoàng trong lòng tự nhiên đến với hai con người chí thiện...

Chợt Ngọc Nữ lên tiếng:

- Thiếu hiệp à... Kha huynh đến đây với mục đích gì?

Trầm Kha không trả lời mà hỏi lại:

- Ngọc... Ngọc muội sao cũng đến nơi này?

- Tiểu muội nghĩ rằng hiền huynh chắc thế nào cũng đến nơi này sau khi chôn vùi Tam Bửu Tự, nên có ý đón Kha huynh đấy.

- Có việc gì quan trọng không hiền muội?

Nàng gật đầu:

- Thiếu Lâm đại tự bây giờ đã bao trùm nhiều bí mật, nên tiểu muội sợ Kha huynh sơ sẩy thì nguy hại.

- Ồ! Như vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Trở lại thị trấn để tiểu muội đưa những tài liệu cần thiết cho Kha huynh.

- Thế thì chúng ta quay lại?

Nàng gật đầu rồi cùng Trầm Kha sóng bước dưới ánh trăng.

Đột nhiên Trầm Kha quay sang hỏi nàng:

- Ngọc muội đi lại giang hồ có biết chàng Ngọc Diện Thư Sinh không?

Ngọc Nữ hơi biến đổi sắc mặt hỏi:

- Kha huynh quen biết với chàng ấy ư?

- Vâng!

- Nhưng có điều gì bí ẩn nên Kha huynh mới hỏi như vậy?

Chàng gật đầu thông thả đáp:

- Đúng thế! Huynh có quen với chàng ta mà chàng ta chính là gái giả trai.

- Nàng tên gì?

- Lữ Mộ Dung!

- à! Mỹ nhân mà đạo nọ Kha huynh đã kể cho tiểu muội nghe phải không?

- Đúng đấy!

- Kha huynh có biết diện mạo của nàng chăng?

Chàng lắc đầu:

- Không! Vì nàng vẫn hóa trang nhưng dáng dấp cũng tựa tựa như tiểu muội, song căn cứ lúc nàng còn là nam nhi thì võ công không được như tiểu muội đâu.

- Phải vậy không? Hay vì tương tự nàng mà nói thế?

- Không đâu! Đối với nàng, đâu trai hay gái, thì huynh chỉ có tình bạn và biết ơn thôi.

- Tại sao?

- Nàng và sư mẫu nàng đã cứu mạng ngu huynh!

Rồi nàng nhìn vào mặt chàng đùa:

- Tiểu muội nghĩ rằng một ngày nào đó, Kha huynh cũng sẽ gặp lại nàng.

- Đó là những ân nhân của ngu huynh mà ngu huynh không thể quên được.

- Nhưng nếu có nàng trước mặt Kha huynh có nhận ra được không?

- Không! Nhưng sư mẫu nàng thì huynh nhận được.

Nàng cất tiếng cười trong trẻo thân ảnh vút đi.

Trầm Kha ngỡ rồi cũng nhún người phóng theo...